

[Fuglsang.]

forsvar af vore gamle nedarvede kulturtraditioner, samtidig med at hele undervisningsministeriets budget ligger på ca. en trediedel af, hvad militæret alene tager. Kan man tænke sig et mere typisk billede af et samfund i nedgang og opløsning og af en tid, som trods al sin selvros vil gå over i historien som en forfaldstid?

Hvad Taarnby angår — det samme gælder f. eks. også Hvidovre — er igangsættelsen af nyt skolebyggeri, trods det at man har de nødvendige projekter og byggegrunde, hidtil hindret af mangel på materialebevilgninger fra ministeriet. Jeg vil gerne spørge, om man tør forvente, at det hører med i den nye politik, at den slags bliver fremskyndet mest muligt? Netop i Taarnby — men også andre steder — har skolebyggeriets igangsættelse videre betydning end netop for skolebørnenes undervisning, hvilket jeg senere vil berøre.

Hvad de nuværende forhold betyder for såvel børnenes undervisning som for lærernes arbejdsbetingelser, kan det næppe være nødvendigt at sige mange ord om. Lokalesituationen virker, som Gladsaxe-lærerne udtrykte det i deres resolution, som et stadigt tryk på børn og lærere. Hvordan skal lærerne dog kunne opnå resultater, som de og børnene kan være tilfreds med, når undervisningen foregår i altfor store klasser, i ganske uforsvarlige små rum, når klasserne stadigvæk må flytte, for ikke at tale om at undervisningen i mange tilfælde foregår langt hen på eftermiddagen, når børnene er trætte og deres energi og koncentrationsevne svækket? Et stort antal udmærkede lærere er da også bogstavelig talt flygtet fra disse forhold og søger hen, hvor de venter at finde bedre arbejdsbetingelser, især ud på landet, og den — man kan måske direkte sige kvalitetsmæssige svækkelse, som denne stadige udskiften medfører, forstærkes yderligere derved, at det overhovedet har vist sig vanskeligt at få alle embeder besat med bare nogenlunde kvalificerede lærerkræfter.

Det er klart, at også for forældrene har det stor betydning, at børnene får en forsvarlig undervisning, og det vel at mærke på et tidspunkt, der passer børnene bedst, og som ikke giver familierne, især mødrene, unødigt besvær. Derfor har vi også været

vidne til, at forældrene, som f. eks. ved Stensgaard og Bagsværd skoler, på velbesøgte møder har stillet sig bag lærernes krav om forbedring af disse forhold.

Nu kan og vil man måske også sige, at boligbyggeriet må gå forud for skolebyggeriet, og jeg er ikke uenig i, at der findes et boligproblem; folk må have tag over hovedet; jeg ved, at f. eks. Taarnby kommune har 4 000 boligsøgende. Men der er og må være en vis sammenhæng mellem disse problemer. Taarnby kommune, som sidste år havde en tilvækst på 3 000 boligsøgende, kommer let ud i et dilemma: på den ene side kravet fra de boligløse om tag over hovedet — og der er forsåvidt projekteret 1 200 lejligheder derude — men på den anden side aner denne kommune faktisk ikke, hvad den skal gøre ved det stigende antal børn.

Derfor er det, vi kræver, at disse kommuner må hjælpes, for de kan hjælpes; der er midler, hvis vi her i tinget bare vil finde dem. Nu nytter det ikke at spille forarget, når jeg som så ofte før henviser til det militære budget. Her står vi simpelthen overfor et valg, det høje ting gang på gang vil se sig stillet overfor: på den ene side at opretholde og udbygge vor kulturelle og sociale standard, på den anden side at ofre disse goder på militæret. Jeg og mit parti har valgt det første, og man kan ikke bebrejde os, at flertallet i denne sal gang på gang vælger det sidste, endda så grundigt at man f. eks. i en skole ude i Taarnby, som er under udvidelse, uden at spørge kommunalbestyrelsen indretter kælderens til brug for civilforsvaret, formentlig til meldecentral. Jeg vil gerne spørge de ærede medlemmer: Ved I da ikke, hvad dette betyder — specielt ude på Amager i nærheden af sådan noget som Kastrop flyveplads? Da jeg jo kender svaret, vil jeg tilføje: Har mange ærede medlemmer ikke selv børn? Hvor kan I da gøre det? Nej, giv børnene skoler, forstå omegnskommunernes vanskeligheder og hjælp dem med at overvinde dem; det vil være en nødvendig og værdig opgave.

Jeg vil samtidig, da jeg nu har ordet, gerne tillade mig at henvende mig til den højtærede socialminister. Mine ord har forsåvidt i nogen grad forbindelse med de løsladelser, som hans ministerkollega, den